RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 85.462 van 21 februari 2000
in de zaak A. 89.483/VII-20.472.

In zake : de n.v. STEENBAKKERIJEN FLOREN,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. MARTENS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Koloniënstraat 11

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat J. NIJS,
kantoor houdende te DENDERMONDE,
Noordlaan 81.

tussenkomende partij :

de gemeente MALLE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat A. DE LAET,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Stoopstraat 1.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. STEENBAKKERIJEN FLOREN op 11 februari 2000 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw van 21 januari 2000, waarbij op beroep aan de verzoekende partij de vergunning wordt geweigerd om te Malle aan de Paaltjesdreef een stortplaats voor inerte materialen te exploiteren;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gelet op de beschikking van 11 februari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 februari 2000;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaten B. MARTENS en G. JACOBS, die verschijnen voor de verzoekende partij, van Advocaat J. NIJS, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaten A. DE LAET en I. CUYPERS, die verschijnen voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur E. LANCKSWEERDT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat met een ter terechtzitting neergelegd verzoekschrift de gemeente Malle vraagt om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat als indiener van het administratief beroep tegen de in eerste aanleg verleende vergunning zij van het vereiste belang doet blijken; dat haar verzoek kan worden ingewilligd;

2. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. De verzoekende partij exploiteert een kleiwinningsgroeve aan de Paaltjesdreef te Malle, op de kadastrale percelen sectie A, nrs. 58b, 59a en 59b. Zij

wenst op de percelen waar de kleiwinning is beëindigd een stortplaats voor inerte materialen te exploiteren.

2.2. Op 1 juli 1999 verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Antwerpen aan de verzoekende partij een vergunning om op de voornoemde percelen een stortplaats categorie 3 voor inerte afvalstoffen te exploiteren.

2.3. Met een aangetekend schrijven van 25 augustus 1999, ontvangen op 26 augustus 1999, komt de gemeente Malle bij de Vlaamse minister voor leefmilieu en landbouw in beroep tegen het voormelde deputatiebesluit.

2.4. Met een schrijven dat de datum van 15 september 1999 draagt wordt de verzoekende partij op de hoogte gebracht dat een ontvankelijk beroep werd aangetekend, en in bijlage wordt haar een afschrift van het beroepschrift gestuurd.

De bijlagen bij dit beroepschrift, alsook de inventaris van die bijlagen zijn volgens de verzoekende partij niet meegestuurd.

Dit wordt evenwel door de verwerende partij betwist.

2.5. In beroep, nadat een reeks gunstige adviezen werden uitgebracht, verklaart de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw het beroep middels de bestreden beslissing gegrond, wordt het voornoemde besluit van de bestendige deputatie opgeheven, en wordt de gevraagde vergunning geweigerd.

De motivering van de weigering komt samengevat hierop neer :

- het realiseren van de nabestemming landbouw impliceert niet dat de kleiput (volledig) moet opgevuld worden;

- uit artikel 4.1.6.2 van Vlarem II volgt dat het storten van afvalstoffen zoveel mogelijk moet voorkomen worden. Storten heeft de laagste prioriteit van de verschillende wijzen van verwerking van afval;
- gelet op het aantal vergunde stortplaatsen is er nog voldoende restcapaciteit voor het storten van inerte afvalstoffen, zelfs voor tien jaar;
- het storten van zuiver inert herbruikbaar of recycleerbaar puin dient ontmoedigd te worden en de vraag naar stortcapaciteit voor dit type afvalstof zal bijgevolg moeten dalen;
- niet verontreinigde restgronden zijn evenwel als afval te beschouwen en daarvoor dient nog stortcapaciteit op de categorie 3-stortplaatsen behouden te blijven. De resterende stortcapaciteit is evenwel ruim voldoende, en een bijkomende stortplaats is vanuit de doelstellingen van afvalpreventie en recyclage niet wenselijk;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden besloten onder de drievoudige voorwaarde dat uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is, dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende dat het eerste middel wordt genomen "uit de schending van artikel 52, 1°, van het Besluit van de Vlaamse regering van 6 februari 1991 houdende vaststelling van het Vlaams reglement betreffende de Milieuvergunning (hierna Vlarem I), de schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en uit de schending van het zorg-

vuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht, beginselen van behoorlijk bestuur"; dat de verzoekende partij die bepalingen geschonden acht doordat enerzijds bij het beroepschrift van de gemeente Malle dat haar werd betekend noch de inventaris van de bijlagen, noch de bijlagen zelf waren gevoegd "zodat het voor verzoekende partij onmogelijk was om met alle gegevens eigen aan het beroepschrift rekening te houden bij het weerleggen van de grieven die door het college van burgemeester en schepenen werden geuit" (eerste onderdeel), anderzijds in het bestreden besluit niets wordt gezegd over de in haar brief van 26 oktober 1999, houdende een repliek op het ingediende beroepschrift, opgeworpen grief dat de kennisgeving zoals bedoeld in artikel 52, 1°, c), van Vlarem I niet rechtsgeldig geschiedde (tweede onderdeel);

3.1.2.1. Overwegende, wat het eerste onderdeel betreft, dat de verwerende partij van haar kant met klem betoogt dat zij wel degelijk middels haar brief van 15 september 1999 het integrale beroepschrift, inclusief alle bijlagen, aan de verzoekende partij heeft toegestuurd en dat het de gangbare administratieve praktijk is dat het volledige beroepschrift, inclusief de bijlagen, aan de vergunningsaanvrager wordt ter kennis gebracht; dat zij daarbij doet gelden dat pas zes weken later, namelijk bij brief van 28 oktober 1999, de raadsman van de verzoekende partij stelt dat bij het beroepschrift noch inventaris, noch stukken waren gevoegd, zodat het beroep onontvankelijk is wegens schending van artikel 52, 1°, c), van Vlarem I, dat dergelijke handelswijze, waarbij de verzoekende partij eerst de termijn vastgelegd in evengenoemd artikel laat verstrijken om nadien aan de overheid tegen te werpen dat het volledig afschrift van het beroep haar niet tijdig werd medegedeeld, niet opgaat, dat indien de verzoekende partij bij lezing van het beroepschrift oordeelde dat deze stukken voor haar van wezenlijk

belang waren om haar verweer met kennis van zaken tegen dit beroep op te bouwen, zij de plicht had om onmiddellijk te reageren en de overheid hiervan in kennis te stellen zodat gebeurlijk dit euvel kon worden verholpen door toezending van de ontbrekende stukken, minstens door de verzoekende partij er inzage van te verlenen, dat aangezien de verzoekende partij dat niet heeft gedaan, zij thans slecht is geplaatst om zich achter haar eigen nalatigheid te verschuilen, dat het standpunt van de verzoekende partij volgen er op neerkomt dat de overheid in een onmogelijke situatie wordt geplaatst, want hoe kan zij post factum het bewijs leveren dat door haar het volledig beroep inbegrepen zijn eventuele bijlagen ter kennis werden gebracht aan de aanvrager-niet beroepsindiener, dat kwade trouw niet kan worden beloond; dat zij ook nog doet gelden dat daarenboven de verzoekende partij dient aan te tonen welk belang zij heeft bij dit middel nu uit niets blijkt dat de beweerde ontstentenis van volledige mededeling van de bijlagen en de inventaris haar rechten van verdediging hebben geschaad; dat, tenslotte, in subsidiaire orde zij opwerpt dat in de geschonden geachte bepaling nergens uitdrukkelijk is voorgeschreven dat ook de bijlagen en de inventaris van het beroepschrift ter kennis moesten worden gebracht;

3.1.2.2. Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, dat de verwerende partij betoogt dat de motiveringsplicht opgelegd bij artikel 53, 3°, b), van Vlarem I zich enkel strekt tot de bezwaren en aanspraken van de beroepsindieners en niet tot de bemerkingen uitgebracht door de milieuvergunningsaanvrager, zo hij niet de indiener is van het beroep;

3.1.3. Overwegende dat de tussenkomende partij doet gelden dat de verzoekende partij desgevallend zelf nalatig is geweest enerzijds door aan de administratie niet aan te geven dat zij de desbetreffende stukken niet

had ontvangen en anderzijds door zelfs niet te vragen om het dossier te mogen inzien, dat "indien het juist is dat geen inventaris noch stukken werden overgemaakt aan verzoekster", alsdan "verzoekster manifest ter kwader trouw (is) geweest door geen actie te nemen aangezien zij uit het beroep van de gemeente Malle heel duidelijk kon afleiden dat er stukken bestonden", dat overigens de desbetreffende stukken "louter en alleen het administratief dossier betreft dat ook ter inzage lag bij de Bestendige Deputatie", dat al die stukken konden bekend zijn aan de verzoekende partij, dat minstens zij hier op zeer eenvoudige wijze kennis kon van nemen, dat aangezien er geen enkel document is dat nieuw is of onverwacht, (...) verzoekster onmogelijk uit dit argument haar voordeel (kan) halen", dat de verzoekende partij voor wat betreft het inroepen van dit middel niet ter goeder trouw is;

3.1.4.1. Overwegende dat in de huidige stand van de procedure het eerste onderdeel niet ernstig wordt bevonden om volgende redenen :

3.1.4.1.1. De verzoekende partij beweert dat de bijlagen en de inventaris die deel uitmaakten van het beroepschrift niet bij de betekening van het beroepschrift waren gevoegd.

De verwerende partij ontkent dat met klem en verwijst daarvoor naar de bestuurlijke praktijk van het bestuur milieuvergunningen om steeds het volledige bundel aan de exploitant toe te zenden.

De Raad van State is niet in de mogelijkheid vast te stellen of genoemde stukken eveneens aan de verzoekende partij op 15 september 1999 werden betekend.

Wel rijst de vraag waarom de verzoekende partij, die blijkens haar verzoekschrift en haar nota van 28 oktober 1999 deze ontbrekende stukken noodzakelijk achtte voor het voeren van haar verweer, bij ontvangst van enkel het beroepschrift niet alert heeft

gereageerd en de ontbrekende stukken niet heeft opgevraagd.

Pas zes weken na ontvangst van het beroepschrift maakt zij in haar verweerschrift voor het eerst gewag van het niet meegestuurd zijn van die stukken, teneinde op grond daarvan de onbevoegdheid van de minister om over het beroep uitspraak te doen op te werpen.

Vooralsnog lijkt op het vlak van de bewijslast het gebrek aan fair-play in het nadeel van de verzoekende partij te moeten spelen.

3.1.4.1.2. Zelfs in de hypothese dat de bijlagen en inventaris niet met het beroepschrift waren meegestuurd, blijkt op het eerste gezicht niet dat daardoor de exploitant enigszins werd gehinderd in de mogelijkheid om zich tegen het beroepschrift te verweren.

Immers, de door de gemeente Malle in het beroepschrift aangevoerde argumentatie lijkt te zijn vervat in het beroepschrift zelf en niet in de bijlagen. In het beroepschrift wordt enkel bij de uiteenzetting van de feiten verwezen naar sommige bijlagen, die daarenboven de verzoekende partij redelijkerwijze moet worden geacht te kennen, minstens te kunnen kennen, te weten de milieuvergunningsaanvraag, stukken die betrekking hebben op het onderzoek de commodo et incommodo, het door de gemeente Malle in de procedure in eerste aanleg uitgebracht ongunstig advies van 11 mei 1999 waarnaar de verzoekende partij in haar verweerschrift zelf verwijst, alsook de beslissing van de bestendige deputatie van 1 juli 1999 houdende het verlenen van de vergunning aan de verzoekende partij.

Bij de eigenlijke "motieven van het beroep" wordt nergens verwezen naar bijlagen. De in beroep aangevoerde argumentatie lijkt zich niet in de bijlagen te bevinden.

In het beroepschrift wordt ten gronde wel gebruik gemaakt van adviezen die hangende de procedure

in eerste aanleg werden verleend en die ook deel uitmaakten van de bijlagen bij het beroepschrift, doch daarbij worden telkens de inhoudelijke elementen uit die adviezen weergegeven.

Overigens vermeldt de nota van de verzoekende partij van 28 oktober 1999 zelf al die adviezen en wordt de inhoud ervan gebruikt ter ondersteuning van haar argumentatie.

Lezing van de nota leert prima facie dat de verzoekende partij zeer goed bij machte is geweest op uitvoerige wijze te repliceren op de argumentatie van de beroepsindieners.

De Raad van State stelt ook vast dat de verzoekende partij nalaat te specificeren welke van de beweerde ontbrekende bijlagen waarvan expliciet in het beroepschrift van de gemeente Malle melding wordt gemaakt en waarover zij zelf niet beschikte, noodzakelijk waren om een adequaat verweer te kunnen voeren;

3.1.4.2. Overwegende, wat het tweede onderdeel betreft, dat luidens artikel 52, 3°, b), van Vlarem I de uitspraak van de minister over het beroep een gemotiveerde beslissing vereist over de aanspraken en de bezwaren die door de indieners van het beroep werden gesteld; dat de opgelegde motiveringsplicht niet vereist dat eveneens op argumenten die niet door de beroepsindiener werden opgeworpen wordt ingegaan; dat daarenboven de formele motiveringsplicht niet inhoudt dat de beroepsinstantie in haar uitspraak over het beroep het vervuld zijn van de ontvankelijkheidsvoorwaarden dient te vermelden; dat overigens door het niet expliciet vermelden in de bestreden beslissing waarom het beroepschrift wel ontvankelijk werd geacht, de verzoekende partij niet werd gehinderd om met kennis van zaken op te komen tegen het ontvankelijk bevinden van het beroepschrift; dat het tweede onderdeel niet ernstig is;

3.2.1. Overwegende dat het tweede middel wordt genomen uit "het ontbreken van de rechtens wettelijke en feitelijke grondslag, uit de schending van artikel 30bis en artikel 52, 3°, b, van Vlarem I, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en de schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel, algemene beginselen van behoorlijk bestuur, en uit het nabijheidsbeginsel, zoals vervat in artikel 174, lid 2, E.E.G.-Verdrag (vroeger artikel 130R, lid 2)"; dat het betoog van de verzoekende partij er op neerkomt dat een milieuvergunning slechts kan worden geweigerd op basis van motieven die hun juridische grondslag vinden in het milieuvergunningsdecreet en zijn uitvoeringsbesluiten, dat alle adviserende overheden, behalve de gemeente Malle, een gunstig advies uitbrachten, dat uit het advies van OVAM dat in eerste aanleg was uitgebracht blijkt dat er een plaatselijk gebrek is aan veilige stortcapaciteit voor bouw- en sloopafval, dat de vraag of er globaal gezien al dan niet behoefte is aan bijkomende stortcapaciteit geen wettig weigeringsmotief is, dat dergelijk criterium geen wettige grondslag vindt noch in het milieuvergunningsdecreet, noch in de uitvoeringsbesluiten, zelfs niet in enig beleids- of uitvoeringsplan, dat het bestreden besluit voorbij gaat aan de unaniem gunstige adviezen en geenszins aangeeft "waarom zij haar motieven in de plaats meent te moeten stellen van deze adviezen", hetgeen een schending uitmaakt van de formele motiveringsplicht, dat de bestreden beslissing ook kennelijk onredelijk is gelet op het voorbijgaan aan de diverse adviezen, aan het feit dat er een plaatselijk gebrek aan stortcapaciteit werd vastgesteld, aan het feit dat de ontginningsput uitermate geschikt blijkt te zijn voor de aangevraagde stortcapaciteiten alsook aan de verplichting in hoofde van de verzoekende partij tot het terug opvullen van de ontginningsput teneinde de nabestemming te kunnen realiseren, dat het nabijheidsbegin-

sel bepaalt dat afvalstoffen zo dicht mogelijk bij de plaats van ontstaan moeten worden verwijderd en elke provincie over een voldoende stortcapaciteit dient te beschikken opdat ze in de locale behoeften inzake afvalstoffenverwijdering kan voorzien, temeer daar de stortplaats door OVAM wordt beschouwd als de enige in de provincie waar op een milieuhygiënische wijze stortactiviteiten kunnen worden uitgeoefend, zodat dit beginsel werd geschonden;

3.2.2. Overwegende dat de verwerende partij in essentie antwoordt dat de minister gemachtigd is van verleende adviezen af te wijken indien hij dit op voldoende wijze aangeeft in zijn beslissing en indien de motieven waarop deze beslissing berust steunen op juiste feitelijke en juridische gegevens die in redelijkheid aanvaardbaar zijn, dat te dezen uit het bestreden besluit duidelijk blijkt waarom de gunstige adviezen niet konden worden bijgetreden, dat alzo onder meer de minister van oordeel was dat de nabestemming agrarisch gebied evenzeer kan gerealiseerd worden zonder dat tot opvulling wordt overgegaan, dat het bestreden besluit is gestoeld op artikel 4.1.6.2. van Vlarem II dat een opgave bevat van verwerkingswijzen van afvalstoffen en waarbij het storten de minst te verkiezen wijze van verwerking is, zodat het creëren van bijkomende stortplaatsen zoveel mogelijk vermeden en ontmoedigd moet worden, dat de daarop aansluitende logische vraag is of derhalve deze inerte niet recycleerbare afvalstoffen, in de hypothese dat het bewezen is dat deze niet voor hergebruik in aanmerking komen, niet kunnen worden verwijderd via de bestaande categorie 3-stortplaatsen, dat de minister heeft vastgesteld dat in 1998 in het Vlaamse Gewest gezamelijk nog een restcapaciteit van minstens 3.082.000 ton aanwezig was, gespreid over een twintigtal stortplaatsen en dat derhalve, rekening houdend met de jaarlijkse behoeften van circa 256.000 ton inerte afvalstoffen er in Vlaanderen nog een

restcapaciteit voor minstens 10 jaar aanwezig is, dat aldus de minister terecht tot de conclusie is gekomen "dat een bijkomende categorie 3-stortplaats dus vanuit de doelstellingen van afvalpreventie en -recyclage niet wenselijk is"; dat, voorts, zij betoogt dat het nabijheidsbeginsel zeker niet is geschonden daar er in de onmiddellijke omgeving nog drie andere vergunde stortplaatsen met voldoende restcapaciteit aanwezig zijn en het bovendien vooralsnog niet met zekerheid te bepalen is van welke plaats het inert afvalmateriaal afkomstig zal zijn, zodat het nabijheidsbeginsel, dat tot doelstelling heeft dat de afvalstoffen zo dicht mogelijk zouden verwerkt worden bij de plaats waar zij ontstaan, terzake niet van toepassing is daargelaten de vraag of dit beginsel wel toepasselijk is op zeer kleine regio's zoals provincies en gemeenten;

3.2.3. Overwegende dat het betoog van de tussenkomende partij grotendeels overeenstemt met dat van de verwerende partij;

3.2.4.1. Overwegende dat artikel 4.1.6.2, § 1, van Vlarem II bepaalt wat volgt :

> "Onverminderd andere wettelijke bepalingen, milieuvoorwaarden uit dit reglement of milieuvergunningsvoorwaarden, moet voor de verwerking van afvalstoffen buiten het ophalen, sorteren en vervoeren, de voorkeur gegeven worden aan de verwerkingswijzen zoals hierna in afnemende graad van prioriteit vermeld :
> 1. hergebruik van producten;
> 2. recyclage van materialen;
> 3. winning van energie;
> 4. verbranding zonder energiewinning.
>
> Slechts wanneer de beste beschikbare technieken geen van de voormelde verwerkingswijzen toelaten, mogen de afvalstoffen overeenkomstig de wettelijke bepalingen gestort worden in een daartoe vergunde inrichting";

dat evengenoemde bepaling werd genomen ter uitvoering van het decreet van 28 juni 1985 betreffende de milieuvergunning, zodat, het betoog van de verzoekende

partij volgend, zij wel degelijk als toetsingscriterium mocht worden aangevoerd ter beoordeling van de in het geding zijnde milieuvergunningsaanvraag; dat prima facie de verwerende partij uit de hierboven geciteerde bepaling terecht lijkt te hebben overwogen "dat uit artikel 4.1.6.2. van titel II van het Vlarem volgt dat het storten van afvalstoffen zoveel mogelijk moet voorkomen worden; dat storten de laagste prioriteit heeft van de verschillende verwerkingswijzen van afval"; dat indien storten de laagste prioriteit heeft, het op het eerste gezicht voor de hand ligt dat het louter storten van inert afval, zonder hergebruik of recyclage, wordt ontmoedigd en dat het kennelijk niet onredelijk is om geen bijkomende stortplaatsen, in dit geval van categorie 3 te creëren, indien er nog veel restcapaciteit is, in casu voor 10 jaar, een gegeven dat door de verzoekende partij op zich niet wordt betwist;

3.2.4.2. Overwegende dat artikel 174, punt 2, eerste lid, van het E.E.G.-Verdrag, naar luid waarvan "De Gemeenschap streeft in haar milieubeleid naar een hoog niveau van bescherming, rekening houdend met de uiteenlopende situaties in de verschillende regio's van de Gemeenschap. Haar beleid berust op het voorzorgsbeginsel en het beginsel van preventief handelen, het beginsel dat milieuaantastingen bij voorrang aan de bron dienen te worden bestreden, en het beginsel dat de vervuiler betaalt", niet lijkt te zijn geschonden, daar de vraag waar men stortplaatsen tot stand brengt slechts aan de orde lijkt te kunnen zijn wanneer men stortplaatsen tot stand wenst te brengen; dat, immers, inzake het afvalstoffenbeleid de eerste vraag is of en in welke mate er gestort mag worden en dat pas daarna de vraag aan de orde is waar er mag worden gestort; dat het respecteren van het nabijheidsbeginsel alsdan lijkt te impliceren dat, als er moet worden gestort, dat zo dicht mogelijk plaatsgrijpt bij de plaats waar het afval is ontstaan;

dat het niet lijkt te impliceren dat steeds nieuwe stortplaatsen moeten worden geopend wanneer het storten de laagste prioriteit heeft op het vlak van de afvalverwerking en er nog voldoende stortcapaciteit is;

3.2.4.3. Overwegende, wat de beweerde schending van de formele motiveringsplicht betreft, dat uit de sub 2.5 weergegeven motivering van de bestreden beslissing blijkt dat in die motivering het essentiële punt is dat storten dient ontmoedigd te worden en dat in die optiek het creëren van een bijkomende stortplaats niet wenselijk is; dat die motivering afdoende lijkt; dat in die optiek de omstandigheid dat de stortplaats zou kunnen voldoen aan een aantal milieutechnische criteria op het vlak van de hinder en risico's niet relevant is; dat uit die motivering ook blijkt waarom de adviezen in andere zin niet werden gevolgd; dat tenslotte, die motivering ook duidelijk maakt dat het niet nodig is de kleiput op te vullen met inert afval om de nabestemming te realiseren;

3.2.4.4. Overwegende dat uit wat voorafgaat blijkt dat het tweede middel niet ernstig is;

3.3. Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede krachtens artikel 17, §§ 1 en 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State vereiste voorwaarde; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de gemeente MALLE in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 3.

De kosten van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bepaald op zevenduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op vijfduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig februari tweeduizend, door :

Mevr. M.-R. BRACKE, kamervoorzitter,
A. WIJNANTS, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

A. WIJNANTS. **M.-R. BRACKE.**